

17 Μαρτίου 2014

«Μου έβαλαν “κανόνα” να γίνω Πνευματικός!...» [Θαυμαστό χρονικό μιας γνήσιας κι αληθινής πνευματικής πατρότητος]

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:biboroda.livejournal.com

[Α΄] Γνήσια και δυσεύρετα γνωρίσματα ενός αγίου Πνευματικού συναντάμε στην μεγάλη μορφή του Αγίου Όρους, τον παπα-Σάββα, τον -όνομα και πράγμα- «Πνευματικό» (1821-4/4/1908). Μέρα με την μέρα, ξεχώριζε σαν σπουδαίος θεραπευτής ψυχών. Όσοι τον πλησίαζαν, κατενθουσιασμένοι δεν έπαυαν να τον συνιστούν σ' όλο τον κόσμο. Η φήμη του, σαν άριστος Πνευματικός, δεν άργησε να φτάσει στα πέρατα της Ορθοδοξίας.

Η συγκαταβατικότητά του, η μακροθυμία του, το ευσυμπάθητο του τρόπου του, η διαγνωστική του δεινότητα, η ικανότητα να παρηγορεί, να ενισχύει και να

καθοδηγεί και, μαζί μ' αυτά, η αγιότητα του βίου του, τον καταξίωσαν σαν απaráμιλλο Πνευματικό. Στην συνέχεια, παραθέτουμε ένα από τα χαρακτηριστικά ανέκδοτα που κυκλοφορούν ακόμη στον Αγιονορείτικο χώρο γύρω από αυτόν, το οποίο διατρανώνει, το πόσο υπέροχος και χαρισματικός λευκαντής ψυχών ήταν ο παπα-Σάββας.

[Β΄] Στην Σκήτη της Αγίας Άννης, κάπου ψηλά, είχε την Καλύβη του ένας Πνευματικός. Πνευματικός μεν κι αυτός, αλλά χωρίς την πείρα και την διάκριση του παπα-Σάββα. Μια φορά, κατέφθασε στο εξομολογητήριό του ένας βαριά, πολύ βαριά αμαρτωλός. Άλλος άνθρωπος, με τόσα πολλά κρίματα, δεν του ξανάτυχε.

Εκείνος ο φτωχός προσκυνητής του θείου ελέους, σαν «κάλαμος συνετριμμένος», άρχισε την εξαγόρευση. Ο Πνευματικός, καθώς τον άκουγε, κυριεύθηκε από φρίκη. Αναταράχτηκαν τα σωθικά του. «Θεέ μου! Πω, πω, φρικαλεότητες! Τί, ακούω! Τί, σατανάς είναι τούτος!».

Δεν πρόλαβε, ο δυστυχής εξομολογούμενος ν' αποτελειώσει, κι ο Πνευματικός γεμάτος ταραχή τον διέκοψε:

-Σταμάτα! Έχω φρίξει! Θα χάσω το μυαλό μου! Δεν είναι ανθρώπινες αμαρτίες, αυτές! Σατανικές, είναι! Φύγε! Η συγχώρεση, σού 'λειπε! Φύγε! Δεν μπορώ άλλο να σ' ακούω! Φύγε!...

[Γ΄] Το μόνο που είχε απομείνει στον κόσμο, για τον άτυχο προσελθόντα, ήταν το έλεος του Θεού. Αφού όμως κι η πόρτα αυτή του ελέους έκλεισε, δεν του απέμενε τίποτε άλλο, πια. Αντικρύζοντας κάτω την θάλασσα, σκεφτόταν την μόνη λύση: Να ορμήσει κάτω και να πνιγεί! Να θέσει ένα τέρμα στην τραγωδία του.

Ο Θεός όμως είναι μεγάλος. Στην κατάσταση αυτή τον είδε κάποιος Αγιαννανίτης μοναχός που έτυχε να περνάει από 'κει και να του είναι και γνώριμος.

-Εε! Τί, συμβαίνει; Πώς, είσαι έτσι; Τί, έχεις;

Εκείνος, δεν μιλούσε.

-Εε! Τί, έπαθες; Γιατί δεν μιλάς;

Με τα πολλά, κατόρθωσε να μάθει τα καθέκαστα. Στεναχωρήθηκε, πικράθηκε η ψυχή του. Πώς όμως να τον βοηθήσει; Σκέφθηκε πως μία μόνο λύση απέμεινε: να τον οδηγήσει με κάθε τρόπο στον παπα-Σάββα. Κουράστηκε πολύ, αλλά στο τέλος νίκησε...

[Δ΄] Σαν τον αντίκρυσε, ο παπα-Σάββας, κατάλαβε όλο του το δράμα. «Ο αδελφός μου», σκέφθηκε, «βρίσκεται στην άβυσσο. Για να τον ανεβάσω, χρειάζεται να κατεβώ κι εγώ ως εκεί».

-Πνευματικέ, υπάρχει για μένα σωτηρία;

-Για σένα, αδελφέ μου; Για όλους, υπάρχει σωτηρία. Η ευσπλαχνία του Θεού, είναι πιο πλατειά κι από τον ουρανό· και πιο βαθειά κι από την άβυσσο!

-Μπα! Για μένα, τον αμαρτωλό, δεν υπάρχει σωτηρία! Αδύνατον! Δεν υπάρχει, σωτηρία για μένα!...

-«Για σένα δεν υπάρχει σωτηρία»;! Αστείο, πράγμα! Αφού, να σκεφθείς, υπήρχε για μένα! Για σένα, δεν θα υπάρχει;!...

-Και, σαν τί αμαρτίες έκανες εσύ;

-Εγώ; Μεγάλες, πολύ μεγάλες αμαρτίες!

-Τί «μεγάλες», μου λες;! Ποιος μπορεί να έχει φταίξει στον Θεό τόσο πολύ σαν εμένα τον ταλαίπωρο;

-Κι όμως! Να! Κάποτε, δεν πρόσεξα, παρασύρθηκα κι έπεσα στην τάδε αμαρτία.

-Αα, Πνευματικέ μου! Την αμαρτία αυτή, έτσι ακριβώς όπως μου την λες, την έχω κάνει κι εγώ!

-Κι εσύ; Αα, μην ανησυχείς τότε! Ο Θεός, θα σε συγχωρέσει τώρα. Αρκεί, που το ομολόγησες.

Ο παπα-Σάββας, προχώρησε με τον ίδιο τρόπο. Το αγαθό και ψυχοσωτήριο τέχνασμα, πέτυχε απόλυτα. Ξεθάρρεψε ο δυστυχής και παρουσίασε με κάθε ειλικρίνεια όλο τον θλιβερό κατάλογο των αμαρτιών του. Του έδινε κουράγιο η ιδέα πως και ο Πνευματικός που τον άκουγε, ήταν όμοιός του.

Του λέει στο τέλος, ο παπα-Σάββας:

-Εγώ, που λες, μετανόησα και έκλαψα πικρά. Κι έχω δυο χρόνια τώρα που άλλαξα ζωή. Μάλιστα δε, μου έβαλαν και «κανόνα» να γίνω Πνευματικός. Τί, να κάνω; Το έκανα κι αυτό! Έκανα ελεημοσύνες, έκανα νηστείες, έγινα άλλος άνθρωπος!

-Κι εγώ, Πνευματικέ μου, μετανοώ μ' όλη μου την ψυχή!

-Εε, αφού αποφασίζεις ν' αλλάξεις κι εσύ ζωή, τότε, έλα να σου διαβάσω και την «Συγχωρητική Ευχή», να σου εξαλείψει ο Θεός όλες σου τις αμαρτίες...

[Ε΄] Ύστερα από λίγο, ένας άνθρωπος, ένας άλλος άνθρωπος, φτερούγιζε από χαρά γιατί πέταξε από πάνω του πολλά δυσβάσταχτα φορτία. Συναντώντας στην Σκήτη της Αγίας Άννης τον γνωστό του, του είπε:

-Μ' έσωσες! Έγινα άλλος άνθρωπος!

-Να δοξάζεις τον Θεό!

-Καλός Πνευματικός! Καλός! Πονετικός. Μόνο που, ο καημένος, έκανε στην ζωή του πολύ χειρότερα πράγματα από μένα!!

Ο γνωστός του, μπήκε αμέσως στο νόημα.

-«Χειροτέρα από σένα»;! Ας γελάσω! Χριστιανέ μου, αυτός ζει και εγκαταβιώνει από μικρός μέσα στο Όρος και, τόσα χρόνια εδώ πέρα μέσα, έχει γίνει σωστός άγγελος! Γι' αυτό και αξιώθηκε να γίνει Ιερέυς και Πνευματικός...

Ο άλλος, έμεινε άναυδος. Τί, συνέβαινε; Με τις εξηγήσεις όμως που του έγιναν, κατάλαβε το καλοκάγαθο τέχνασμα της αγάπης. Δοκίμασε μεγάλη έκπληξη. Αλλά, κατάλαβε ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να σωθεί από το χείλος της αβύσσου. Από την στιγμή εκείνη, κορυφώθηκε μέσα του ένας απέραντος θαυμασμός και μία απεριόριστη αγάπη για τον παπα-Σάββα τον περίφημο «Πνευματικό». Τον υπέροχο αυτόν ιατρό και θεραπευτή των πληγωμένων και πονεμένων, από την αμαρτία, ψυχών...

ΑΡΧΙΜ. ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ (1920-1979)

[Αρχιμ. Χερουβείμ Καράμπελα: «Σύγχρονες Αγιορείτικες Μορφές - Σάββας ο Πνευματικός» (τεύχ. 6), σελ. 49-50, 54-57, Θ΄ έκδοσις, Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 1998.]

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com